

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

II. ÚS 151/2016-11

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí 18. februára 2016 v senáte zloženom z predsedu Sergeja Kohuta, zo sudkyne Ľudmily Gajdošíkovej a sudcu Lajosa Mészáros (sudca spravodajca) predbežne prerokoval sťažnosť [REDACTED] a [REDACTED] [REDACTED], obaja bytom [REDACTED], [REDACTED], Rakúsko, zastúpených advokátkou Mgr. Martinou Beňovou, ktorá koná v mene Advokátskej kancelárie Beňová, s. r. o., Blumentálska 8, Bratislava, vo veci namietaného porušenia základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd postupom Krajského súdu v Trnave v konaní vedenom pod sp. zn. 23 Co 59/2013 a jeho uznesením č. k. 23 Co 59/2013-383 z 23. októbra 2013 a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť [REDACTED] a [REDACTED] o d m i e t a ako zjavne neopodstatnenú.

O d ô v o d n e n i e :

I.

1. Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 20. januára 2014 doručená sťažnosť [REDACTED] a [REDACTED] (ďalej len „sťažovatelia“), ktorou namietajú porušenie svojho základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len

„dohovor“) postupom Krajského súdu v Trnave (ďalej len „krajský súd“) v konaní vedenom pod sp. zn. 23 Co 59/2013 a jeho uznesením č. k. 23 Co 59/2013-383 z 23. októbra 2013 (ďalej aj „napadnuté uznesenie“).

2. Sťažovatelia skutkový stav a svoje námietky proti napadnutému postupu a uzneseniu krajského súdu zhrnuli takto:

«(...) Sťažovatelia majú od roku 1993 v bezpodielovom spoluvlastníctve manželov nehnuteľnosti nachádzajúce sa v katastrálnom území [REDAKOVANÉ] a vedené Okresným úradom Dunajská Streda, katastrálny odbor na [REDAKOVANÉ]: rodinný dom na ulici [REDAKOVANÉ] s prislúchajúcimi pozemkami (ďalej ako predmetné nehnuteľnosti). Sťažovatelia nadobudli vlastnícke právo k predmetným nehnuteľnostiam na základe zmluvy o prevode nehnuteľností, medzi Všeobecnou úverovou bankou, a. s., ako prevodcom a sťažovateľmi ako nadobúdateľmi. Predmetné nehnuteľnosti užívali najprv ako nájomcovia a neskôr ako užívatelia bez právneho dôvodu [REDAKOVANÉ] spolu s [REDAKOVANÉ] s tým, že po určitom čase menovaní nájomcovia prestali sťažovateľom uhrádzať nájomné za užívanie predmetných nehnuteľností.

Na základe uvedených skutočností sťažovatelia podali dňa 14.8.2011 na Okresnom súde Dunajská Streda návrh na vydanie platobného rozkazu, ktorým sa od menovaných nájomcov ako odporcov domáhali vyplatenia neuhradeného nájomného, resp. bezdôvodného obohatenia.

Okresný súd návrhu sťažovateľov vyhovel a dňa 4.9.2011 vydal pod č. k. 4C/102/2001-18 platobný rozkaz, ktorým uložil odporcom zaplatiť sťažovateľom spoločne a nerozdielne istinu vo výške 90 000,- Sk. Odporcovia proti vydanému platobnému rozkazu podali odpor, na základe čoho došlo k zrušeniu platobného rozkazu a vo veci bolo nariadené pojednávanie. Do konania boli neskôr pripustení na stranu odporcov v 3. a 4. rade aj [REDAKOVANÉ] a [REDAKOVANÉ], ktorý predmetnú nehnuteľnosť v priebehu konania bez právneho dôvodu taktiež užívali.

V priebehu vedenia konania 4C/102/2001 bol dňa 14.3.2011 Ministerstvom hospodárstva Slovenskej republiky na Okresnom súde Dunajská Streda podaný žalobný návrh smerujúci proti sťažovateľom, v rámci ktorého sa Slovenská republika v zastúpení vyššie uvedeného ministerstva domáhala určenia vlastníckeho práva k nehnuteľnostiam,

ktoré okrem iného predstavovali aj nehnuteľnosti, ktorých užívanie sa týkali aj sťažovateľmi uplatnené nároky v konaní 4C/102/2001, a o platnosti prevodu ktorých bolo rozhodnuté už v rámci právoplatného rozsudku Krajského súdu v Trnave 24 Co/50/2008 zo dňa 8.10.2008. Vyššie uvedenej veci bola na Okresnom súde Dunajská Streda pridelená spisová značka 10C/62/2011.

Okresný súd Dunajská Streda uznesením 4C/102/2001-354 zo dňa 19.10.2012 konanie 4C/102/2001 po 11 rokoch od vedenia tohto konania podľa § 109 ods. 1 písm. c) OSP prerušil, a to až do právoplatného skončenia konania vedeného na Okresnom súde Dunajská Streda pod sp. zn. 10C/62/2011. Okresný súd pri preskúmaní opodstatnenosti prerušenia konania v dostatočnej miere neskúmal otázku dobromyseľnosti držby sťažovateľov a ich nárokov z nezaplateného nájomného a z neskoršieho bezdôvodného obohatenia odporcov v zmysle § 130 Občianskeho zákonníka, a to aj napriek tomu, že okresný súd si mohol otázku nadobudnutia vlastníctva a s ním súvisiacej dobromyseľnej držby sťažovateľov prejudiciálne posúdiť sám. Okresný súd sa taktiež nezaoberal ani možnosťou prípadného vydržania predmetných nehnuteľností sťažovateľmi. Okresný súd pri prehodnocovaní možnosti prejudiciálneho posúdenia nárokov sťažovateľov rovnako v dostatočnej miere nevenoval pozornosť právoplatnému rozsudku Krajského súdu v Trnave 24 Co/50/2008 zo dňa 8.10.2008, v ktorom sa uvedený krajský súd meritórne vyjadril k otázke platnosti kúpnych zmlúv a prevodu vlastníckeho práva na sťažovateľov.

Proti Uzneseniu Okresného súdu Dunajská Streda č. k. 4C/102/2001-354 zo dňa 19.10.2012 podali sťažovatelia v zákonnej lehote odvolanie, v ktorom odvolací súd upozornili na vyššie uvedené skutočnosti, pričom zároveň upozornili aj na potrebu predbežného preskúmania otázky prípadného vydržania predmetných nehnuteľností.

Uznesením 23Co/59/2013-383 zo dňa 23.10.2013, ktoré bolo sťažovateľom doručené dňa 20.11.2013, Krajský súd v Trnave uznesenie Okresného súdu Dunajská Streda zo dňa 19.10.2012 potvrdil. Odvolací súd vo svojom rozhodnutí sa stotožnil s opodstatnenosťou prerušenia konania o vydanie nevyplateného nájomného a bezdôvodného obohatenia z dôvodu vedenia iného sporového konania o určenie vlastníckeho práva k nehnuteľnostiam sťažovateľov, a to aj napriek tomu, že v obdobných veciach v rámci jeho predchádzajúcich rozhodnutí 23Co 247/03 zo dňa 17.2.2004 a 23Co/138/2013-321 zo dňa 29.5.2013 ten istý súd zrušil rozhodnutia prvostupňových súdov, ktorými prvostupňové sudy tieto konania

prerušili, a to z dôvodu potreby predbežného posúdenia otázky dobromyseľnosti držby sťažovateľov v prípade predmetných nehnuteľností a vplyvu tejto dobromyseľnosti na ich nároky z nezaplateného nájomného a bezdôvodného obohatenia. (...)

Ku garanciam spravodlivého súdneho konania je možné zaradzovať tak požiadavku rešpektovania princípu právnej istoty, podľa ktorého účastníci súdneho konania majú právo na to, aby sa na určitú právne relevantnú otázku pri opakovaní v rovnakých podmienkach dala rovnaká odpoveď.

Sťažovatelia majú za to, že nimi namietaný postup Krajského súdu v Trnave v konaní sp. zn. 23Co/59/2013 je v rozpore s princípmi právnej istoty a tým aj s právom sťažovateľom na spravodlivý proces, keď:

a) v skutkovo totožnej veci, ako bola vec prejednávaná v konaní sp. zn. 23Co 247/03 a v konaní sp. zn. 23Co/138/2013, Krajský súd v Trnave v otázke dôvodnosti prerušenia vyvodil úplne opačné závery aké boli vyslovené vo vyššie uvedených skutkovo takmer totožných veciach,

b) krajský súd sa v dostatočnej miere nevysporiadal s otázkou, či súd prvého stupňa nebol pri preskúmaní prejudiciálnej otázky týkajúcej sa vlastníctva viazaný právoplatným rozhodnutím Krajského súdu v Trnave sp. zn. 24 Co/50/2008 zo dňa 8.10.2008, v rámci ktorého už došlo k preskúmaniu vlastníckeho práva sťažovateľov k predmetným nehnuteľnostiam a taktiež sa nevysporiadal ani s otázkou prípadného vydržania predmetných nehnuteľností sťažovateľmi.

Ad a): K odlišnej rozhodovacej činnosti Krajského súdu v Trnave

V namietanom rozhodnutí Krajského súdu v Trnave sp. zn. 23Co/59/2013 mal krajský súd ako súd odvolací posúdiť dôvodnosť prerušenia konania v rámci uznesenia Okresného súdu Dunajská Streda č. k. 4C/102/2001-354 zo dňa 19.10.2012. Odvolací súd sa v prípade odvolacieho konania 23Co/59/2013 plne stotožnil s argumentáciou súdu prvého stupňa, keď okrem iného uviedol, že „správny bol názor súdu I. stupňa o prerušení konania v zmysle § 109 ods. 2 písm. c), ak prebieha iné konanie, alebo na konanie dal podnet súd k zahájeniu konania, v ktorom je riešená alebo má byť riešená otázka, ktorá môže mať význam pre jeho rozhodnutie, a ktorú by si inak mohol predbežne vyriešiť sám (§ 135 ods. 2), iné konanie môže prebiehať na súde, alebo u iného orgánu. Dôvod prerušenia konania súdom spočíva najmä v hospodárnosti konania.“ V tejto súvislosti odvolací súd

rovnako ako súd prvého stupňa poukázal na rozhodnutie zo dňa 19.6.2007, č. k. 10Co/409/2006-216. Krajský súd v odkaze na rozhodnutie 10Co/409/2006-216 uviedol, že v predmetnom rozhodnutí prejednávajúci súd ako súd odvolací vyslovil právny názor v prípade zisťovaní aktívnej vecnej legitímácie navrhovateľov v konaní, kde žiadajú zaplatenie nájomného, prípadne vydanie bezdôvodného obohatenia, že vo veci bolo potrebné sa zaoberať otázkou vlastníckeho práva navrhovateľov k predmetnej nehnuteľnosti, keď prvostupňový súd konštatoval vo svojom rozhodnutí záväznosť údajov obsiahnutých v katastri nehnuteľností o vlastníctve navrhovateľov, ktorý záver mal platiť len dovtedy, pokiaľ nie je vlastnícke právo navrhovateľov spochybnené. Poukázal správne na konanie na súde I. stupňa vedené pod sp. zn. 4V/204/96, kde Slovenská republika zastúpená Okresnou prokuratúrou žalovala Žrebčinec, štátny podnik, Šamorín a spol. o vyslovenie neplatnosti prevodu majetku štátu, predmetom ktorého bola aj nehnuteľnosť užívaná odporcami. Otázka vlastníckeho práva má význam pre rozhodnutie súdu v prejednávanej veci. Javí sa preto vhodným, aby súd I. stupňa prerušil v súlade s ust. § 109 ods. 2 písm. c) O.s.p. predmetné konanie, až do právoplatného skončenia konania vo veci samej, na súde I. stupňa, vtedy vedenej pod sp. zn. 4C/204/96. Preto aj správne uzavrel, že nastal obdobný prípad tým, že Slovenská republika, zastúpená Ministerstvom hospodárstva SR podala žalobu voči vlastníkom nehnuteľnosti, zapísaní v katastri na [REDAKOVANÉ] kat. úz [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ] a [REDAKOVANÉ] o určenie vlastníckeho práva z dôvodu, že jeho aktívna legitímácia je daná s poukazom na § 47 písm. c) zákona č. 92/1991, podľa ktorého majetok, ktorý nebol z akýchkoľvek dôvodov predmetom privatizácie je v správe ministerstva, že zmluvy o prevode nehnuteľností zo dňa 23.11.1993 a 3.12.1993 sú absolútne neplatné, nehnuteľnosti neboli predmetom privatizácie a podnik, ktorý mal k nehnuteľnostiam, ktoré boli predmetom prevodu právo hospodárenia už neexistuje a je vymazaný z Obchodného registra, tieto nehnuteľnosti majú patriť do správy ministerstva. Preto predbežná otázka, ktorú by mal súd riešiť v konaní o vydanie bezdôvodného obohatenia je zisťovať aktívnu legitímáciu navrhovateľa v tomto konaní. A keďže prebieha spor, kde subjekt zastupujúci Slovenskú republiku, uplatňuje nárok na určenie vlastníckeho práva k nehnuteľnosti, spor o vlastníctvo, v konaní na plnenie by sa museli vykonať tie dôkazy, ktoré budú vykonané v konaní o určenie vlastníckeho práva, tak správne poukázal na to, že takýto postup bol nehospodárny. Preto aj odvolací súd konštatuje, že I. stupňový

súd s poukazom na § 109 ods. 2 písm. c) O.s.p. správne prerušil konanie z dôvodu hospodárnosti až do právoplatného rozhodnutia o vlastníctve navrhovateľov v konaní vedenom pod sp. zn. 10C/62/2011.“ Uvedené konštatovanie Krajského súdu v Trnave v rámci namietaného rozhodnutia sa však diametrálne odlišuje od jeho rozhodnutí 23Co 247/03 zo dňa 17.2.2004 a 23Co/138/2013-321 zo dňa 29.5.2013, ktoré boli Krajským súdom v Trnave vydané v rámci obdobných konaní o odvolaní sťažovateľov proti rozhodnutiam Okresného súdu Dunajská Streda o prerušení konania až do právoplatného skončenia vecí 4C/204/1996 a 6C/124/2001. V poslednej spomenutej veci 23Co/138/2013 posudzoval Krajský súd v Trnave opodstatnenosť prerušenia konania o vydanie bezdôvodného obohatenia z dôvodu začatia konania o určenie vlastníckeho práva k nehnuteľnostiam, ktorých sa uplatnené bezdôvodné obohatenie sťažovateľov týkalo. Krajský súd v Trnave v predmetnom rozhodnutí predovšetkým poukázal na to, že pre rozhodnutie súdu môže mať často význam otázka, ktorá patrí do právomoci iného orgánu, pričom sa nevylučuje, aby o tejto inej otázke rozhodoval súd (napr. v otázke platnosti, resp. neplatnosti úkonu, atď.), pokiaľ nejde o prípady podľa § 135 ods. 1 OSP, teda o prípady, keď je súd viazaný rozhodnutím tohto iného orgánu. Krajský súd v Trnave uviedol, že v prípade povahy jednak konania, ktoré bolo na Okresnom súde Dunajská Streda vedené (teda prípadu konania skutkovo totožného s konaním 13C/37/2007), ako aj samotného konania, pre ktoré bolo uvedené konanie prerušené (Konanie vedené na Okresnom súde Dunajská Streda sp. zn. 10C/62/2011), nejde o otázku, ktorú by prejednávajúci súd nebol oprávnený riešiť ako predbežnú a pre ktorú by bolo potrebné predmetné konanie prerušiť. Odvolací súd, obdobne ako to urobil v jeho rozhodnutí 23Co 247/03 zo dňa 17.2.2004, taktiež pripomenul povinnosť prejudiciálneho posúdenia otázky dobromyseľnej držby sťažovateľov predmetných nehnuteľností, ktorých sa konanie týkalo a následného preskúmania nárokov sťažovateľov v zmysle § 130 ods. 2 Občianskeho zákonníka. Krajský súd v Trnave v závere predmetného rozhodnutia uviedol, že „súd prvého stupňa je oprávnený a povinný prejudiciálne riešiť otázku vlastníctva nehnuteľnosti, otázku dobromyseľnosti držby nehnuteľnej veci navrhovateľmi a po vykonaní dokazovaní ich aj vyvodiť. Súdu prvého stupňa nič nebráni pokračovať v konaní vo veci samej vykonaním dokazovania s prihliadnutím aj ku skutočnosti, že ide o reštančnú vec. Na Okresnom súde v Dunajskej Strede neprebíha konanie (10C/62/2011), v ktorom sa rieši otázka, ktorá môže

mat' význam pre rozhodnutie súdu v tejto veci, práve naopak, ako už odvolací súd hore uviedol, súd v tejto veci bude posudzovať spornú otázku dobromyseľnosti držby navrhovateľov a s tým súvisiacu otázku vlastníckeho práva k nehnuteľnosti.“ Krajský súd v Trnave tak v rámci svojho rozhodnutia 23Co/59/2013-383 zo dňa 23.10.2013 diametrálne odlišne posúdil otázku naplnenia dôvodov na prerušenie konania, ako to urobil v prípade skutkovo totožných veciach 23Co 247/03 a 23Co/138/2013. V tejto súvislosti sťažovatelia majú za potrebné poukázať na rozhodovaciu činnosť Ústavného súdu Slovenskej republiky, ktorý v súvislosti s ústavou chráneným princípom právnej istoty a práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a čl. 6 ods. 1 Dohovoru okrem iného vyslovil, že „k imanentným znakom právneho štátu patrí neodmysliteľne aj princíp právnej istoty (napr. PL. ÚS 36/95), ktorého súčasťou je tiež požiadavka, aby sa na určitú právne relevantnú otázku pri opakovaní v rovnakých podmienkach dala rovnaká odpoveď (napr. I. ÚS 87/93, PL. ÚS 16/95 a II. ÚS 80/99). Diametrálne odlišná rozhodovacia činnosť všeobecného súdu o tej istej právnej otázke za rovnakej alebo analogickej skutkovej situácie, pokiaľ ju nemožno objektívne a rozumne odôvodniť, je ústavne neudržateľná (m. m. PL. US 21/00. PL. ÚS 6/04, III. ÚS 328/05).“ (Nález Ústavného súdu Slovenskej republiky z 29. mája 2013, sp. zn. I. ÚS 564/2012-48). Obdobne Európsky súd pre ľudské práva v rámci svojej judikatúry konštatoval, že vzájomne si odporujúca judikatúra vnútroštátneho súdu predstavuje porušenie Dohovoru o ochrane ľudských práv (napr. Beian proti Rumunsku).

Na základe vyššie uvedeného máme za to, že vzájomne si odporujúca rozhodovacia činnosť Krajského súdu v Trnave za tých istých skutkových okolností a za stavu, kedy Krajský súd v Trnave v namietanom rozhodnutí ani riadne neodôvodnil z akého dôvodu sa bližšie nevenoval možnosti prejudiciálneho posúdenia sťažovateľmi namietanej dobromyseľnej držby predmetných nehnuteľností, je v rozpore s princípmi právnej istoty a tým aj práva na súdnu ochranu a práva na spravodlivé súdne konanie garantovaného v čl. 46 ods. 1 ústavy a v čl. 6 ods. 1 Dohovoru.

Ad b) K otázke preskúmania otázky záväznosti právoplatného rozhodnutia Krajského súdu v Trnave sp. zn. 24 Co/50/2008 zo dňa 8.10.2008, ktorým bolo meritórne rozhodnuté v konaní 4C/204/1996

Sťažovatelia taktiež poukazujú aj na to, že Krajský súd v Trnave sa v rámci jeho preskúmačej činnosti v odvolacom konaní 23Co/59/2013 bližšie nezaoberal skutočnosťou,

že o otázke vlastníckeho práva sťažovateľov k predmetným nehnuteľnostiam, ktoré sa týkali bezdôvodného obohatenia odporcov, bolo už právoplatne rozhodnuté v rozsudku Krajského súdu v Trnave sp. zn. 24 Co/50/2008 zo dňa 8.10.2008, v rámci ktorého sa vyššie uvedený súd v dostatočnej miere vysporiadal s otázkou vlastníckych práv sťažovateľov k predmetným nehnuteľnostiam a k nim uskutočneným námietkam zo strany Slovenskej republiky. Z uvedeného jednoznačne vyplýva, že o otázkach, ktoré si Okresný súd Dunajská Streda nebol v konaní 4C/102/2001 schopný prejudiciálne posúdiť, teda o otázkach platnosti kúpnych zmlúv k nehnuteľnostiam a s tým spojených otázkach vlastníckeho práva (a otázkach námietok nadobudnutia tohto vlastníckeho práva), pre ktoré okresný súd predmetné konanie prerušoval dňa 19.10.2012, bolo už právoplatne rozhodnuté vo vyššie uvedenom rozhodnutí Krajského súdu v Trnave sp. zn. 24 Co/50/2008 zo dňa 8.10.2008. Okresný súd Dunajská Streda, rovnako ako aj Krajský súd v Trnave, boli v zmysle § 159 ods. 2 a ods. 3 OSP viazaní posúdením hmotnoprávnej otázky nadobudnutia vlastníckeho práva a platnosti kúpnych zmlúv k predmetným nehnuteľnostiam sťažovateľov zo strany Krajského súdu v Trnave obsiahnutom vo vyššie uvedenom rozhodnutí 24 Co/50/2008 zo dňa 8.10.2008. Uvedenú skutočnosť potvrdil aj Najvyšší súd Slovenskej republiky v rámci svojej rozhodovacej činnosti, keď v súvislosti s prejudiciálnym posudzovaním hmotnoprávných otázok už skôr vyriešených v iných konaniach uviedol, že pokiaľ už bola v občianskoprávnom konaní právoplatne vyriešená určitá otázka hmotnoprávneho vzťahu účastníkov, je súd v inom konaní, v ktorom má tú istú otázku posúdiť ako prejudiciálnu, viazaný jej skorším posúdením (Uznesenie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky z 31. januára 2012 sp. zn. 1 Cdo 44/2010). V tejto súvislosti zaujal obdobné stanovisko aj Ústavný súd Slovenskej republiky, ktorý v rámci svojej rozhodovacej činnosti okrem iného uviedol, že vzhľadom na zásadu prejudiciality vyplývajúcu z ustanovenia § 135 ods. 2 Občianskeho súdneho poriadku, ako aj na zásadu viazanosti súdu právoplatnými rozhodnutiami vydanými v inom konaní podľa § 159 ods. 2 Občianskeho súdneho poriadku konajúci všeobecný súd nemá možnosť výberu v otázke, či bude rešpektovať právoplatné rozhodnutie vydané v inom konaní, ktoré rieši otázku javiacu sa prejudiciálnou v súvislosti s riešením daného prípadu. Pokiaľ pri riešení prejudiciálnej otázky zaujme odlišné stanovisko, je takýto jeho postup, resp. z neho vyplývajúci záver arbitrárny pre jednoznačný rozpor so zákonom (rozhodnutie Ústavného súdu Slovenskej republiky zo dňa 20. januára

2010, sp. zn. II. ÚS 349/09). Okresný súd Dunajská Streda pri rozhodovaní o prerušení konania, ako ani Krajský súd v Trnave v rámci odvolacieho konania 23Co/59/2013 sa vyššie uvedeným imperatívom neriadili, pričom Krajský súd v Trnave sa s vyššie uvedenou skutočnosťou bližšie nevysporiadal ani v namietanom rozhodnutí 23Co/59/2013-383 zo dňa 23.10.2013.

Aj vzhľadom na vyššie uvedené skutočnosti máme za to, že sa Krajský súd v Trnave v rozhodnutí 23Co/59/2013-383 zo dňa 23.10.2013 sa v dostatočnej miere nevysporiadal s námietkami sťažovateľov, pričom takýto svoj postup náležite neodôvodnil, na základe čoho došlo k porušeniu práva sťažovateľov na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru.»

3. Sťažovatelia sa vo svojej sťažnosti domáhajú aj priznania primeraného finančného zadosťučinenia z týchto dôvodov:

„V zmysle čl. 127 ods. 3 Ústavy a § 56 ods. 4 zákona o Ústavnom súde navrhujeme, aby súd priznal sťažovateľom voči Krajskému súdu v Trnave, ktorý porušil ich základné právo na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru, nárok na primerané finančné zadosťučinenie každému v sume po 1500 EUR. Máme zato, že v tomto prípade deklarovanie porušenia práva a príkaz konať bez zbytočných prieťahov nemožno považovať za dostatočné. V zmysle uvedených ustanovení Ústavy Slovenskej republiky a zákona môže ústavný súd priznať tomu, koho základné právo sa porušilo, aj primerané finančné zadosťučinenie ako náhradu nemajetkovej ujmy vyjadrenej v peniazoch.

Sťažovatelia sú už od roku 1993 vedení Správou katastra Dunajská Streda na [REDAKOVANÉ], katastrálne územie [REDAKOVANÉ], ako bezpodieloví spoluvlastníci nehnuteľností, ktorých sa sporové konanie o zaplatenie neuhradeného nájomného a vydanie bezdôvodného obohatenia týka. Napriek formálnej garancii ochrany vlastníctva v čl. 20 Ústavy Slovenskej republiky, ako aj ustanoveniach § 123 a nasl. Občianskeho zákonníka, boli sťažovatelia od roku 1996, kedy bolo proti nim zahájené na Okresnom súde Dunajská Streda pod sp. zn. 4C/204/1996 na podnet Slovenskej republiky zastúpenej Okresnou prokuratúrou Dunajská Streda konanie o určenie neplatnosti kúpnych zmlúv k predmetným nehnuteľnostiam, vystavovaní obmedzovaniu ich vlastníckych práv zo strany ich pôvodných

nájomníkov a s tým súvisiacimi nekonečne sa vlečúcimi súdnymi konaniami o zaplatenie neuhradeného nájomného, privolenia výpovedí z nájmu, vypratani a vydani bezdôvodného obohatenia neoprávnených užívateľov. Aj napriek tomu, že rozsudkom Krajského súdu v Trnave sp. zn. 24 Co/50/2008 zo dňa 8.10.2008 došlo k zamietnutiu žaloby Slovenskej republiky a tým aj k potvrdeniu vlastníckeho práva sťažovateľov k predmetným nehnuteľnostiam, títo sťažovatelia sú aj naďalej vystavovaní zbytočným prietahom a nesprávnym procesným postupom súdov v konaniach, v ktorých si uplatňujú svoje práva z ich vlastníckeho práva. Uvedenú skutočnosť potvrdzuje aj počet ústavných sťažností podaných sťažovateľmi, v rámci ktorých sa museli sťažovatelia opakovane v rôznych konaniach súvisiacich s ich nehnuteľnosťami domáhať ochrany ich práva na prejednanie veci bez zbytočných prietahov. Navyše uvedená situácia sa skomplikovala podaním opätovného žalobného návrhu Slovenskej republiky, tentokrát zastúpeného Ministerstva hospodárstva Slovenskej republiky, smerujúceho proti sťažovateľom, v rámci ktorého Slovenská republika opätovne napadla vlastnícke práva sťažovateľom k predmetným nehnuteľnostiam. Aj napriek tomu, že otázka nadobudnutia vlastníckeho práva k predmetným nehnuteľnostiam už bola právoplatne vyriešená v rozhodnutí Krajského súdu v Trnave sp. zn. 24 Co/50/2008 zo, dňa 8.10.2008, neskôr potvrdeného v rozsudku Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 3Cdo 11/2009 zo dňa 16.12.2010, je dnes tá istá vec tých istých účastníkov opätovne prejednávaná na Okresnom súde Dunajská Streda pod sp. zn. 10C/62/2011. Sťažovatelia sú tak dnes opätovne vystavovaní účelovým postupom súdov prvého stupňa v konaniach o vydanie bezdôvodného obohatenia neoprávnených užívateľov ich nehnuteľností, v rámci ktorých súdy prvého stupňa namiesto toho, aby otázku vlastníckeho práva jednak z pohľadu rozhodnutia Krajského súdu v Trnave sp. zn. 24 Co/50/2008, ako aj z pohľadu minimálne dobromyseľnej držby, prejudiciálne posúdili a vec meritorne rozhodli, predmetné konania opakovane prerušujú, a to z dôvodu vedenia konania 10C/62/2011, v ktorom sa napriek § 159 ods. 3 OSP prejednávajú tie isté skutočnosti, ako to bolo v už právoplatne skončenom konaní 4C/204/96. Je preto nepochybné, že sťažovatelia aj vzhľadom na vyššie uvedené skutočnosti oprávnene očakávajú od súdov, minimálne od tých odvolacích, že k ich právnej veci budú pristupovať s osobitnou pozornosťou a že v prípade týchto vecí aj vzhľadom na dĺžku týchto konaní nepôjdu cestou omylov, prietahov a neodôvodnených rozhodnutí. Konanie o zaplatenie

dlžného nájomného a bezdôvodného obohatenia odporcov vedené na Okresnom súde Dunajská Streda pod sp. zn. 4C/102/2001 dnes trvá už vyše 12 rokov, pričom nedôsledný postup tak okresného súdu, ako aj odvolacieho súdu, je spôsobilý vytvoriť ďalšie zbytočné prietahy v konaní a tým aj zasiahnuť do práva sťažovateľov na prejednanie ich vecí bez zbytočných prietahov, a to v trvaní minimálne ďalšieho roka. Aj napriek týmto skutočnostiam sú sťažovatelia v prípade odvolacieho konania vedeného na Krajskom súde v Trnave pod sp. zn. 23Co/59/2013 opakovane vystavení právnej neistote a beznádeji, keď rozhodnutie Krajského súdu v Trnave 23Co/59/2013-383 zo dňa 23.10.2013 je bez náležitého zdôvodnenia diametrálne odlišné od jeho predchádzajúcich rozhodnutí v odvolacích konaniach vedených pod sp. zn. 23Co/138/2013 (23Co/138/2013-321 zo dňa 29.5.2013) a pod sp. zn. 23Co 247/03 (rozhodnutie zo dňa 17.2.2004), v ktorých odvolací súd posudzoval rovnakú otázku za skutkovo totožnej situácie, ako to bolo v prípade konania 23Co/59/2013. Z uvedeného vyplýva, že priznanie primeraného zadostučinenia je vzhľadom na skutkový stav veci odôvodnené.“

4. Vzhľadom na uvedené podstatné skutočnosti sťažovatelia navrhli, aby ústavný súd o ich sťažnosti nálezom takto rozhodol:

„základné právo sťažovateľov [REDAKOVANÉ] (...) a [REDAKOVANÉ] (...) na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a právo na spravodlivé súdne konanie upravené v čl. 6 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd postupom Krajského súdu v Trnave v konaní vedenom pod sp. zn. 23Co/59/2013, porušené bolo.

Uznesenie Krajského súdu v Trnave č. k. 23Co/59/2013-383 zo dňa 23.10.2013 zrušuje a vec mu vracia na ďalšie konanie.

Ústavný súd priznáva [REDAKOVANÉ] (...) primerané finančné zadostučinenie vo výške 1500,- EUR, slovom tisícpäťsto EUR, ktoré je mu Krajský súd v Trnave povinný uhradiť do dvoch mesiacov od právoplatnosti tohto nálezu.

Ústavný súd priznáva [REDAKOVANÉ] (...) primerané finančné zadostučinenie vo výške 1500,-EUR, slovom tisícpäťsto EUR, ktoré je jej Krajský súd v Trnave povinný uhradiť do dvoch mesiacov od právoplatnosti tohto nálezu.

Krajský súd v Bratislave je povinný uhradiť [REDAKOVANÉ] (...) a [REDAKOVANÉ] (...) trovy právneho zastúpenia vo výške 284,08 EUR na účet právneho zástupcu

-Advokátskej kancelárie Beňová, s. r. o., so sídlom Blumentálska č. 8, 811 07 Bratislava(...), do dvoch mesiacov od právoplatnosti tohto nálezu.“

II.

Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Ústavný súd podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) každý návrh predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí senátu bez prítomnosti navrhovateľa, ak tento zákon neustanovuje inak. Pri predbežnom prerokovaní každého návrhu ústavný súd skúma, či dôvody uvedené v § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde nebránia jeho prijatiu na ďalšie konanie. Podľa tohto ustanovenia návrhy vo veciach, na prerokovanie ktorých nemá ústavný súd právomoc, návrhy, ktoré nemajú zákonom predpísané náležitosti, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania. Ústavný súd môže odmietnuť aj návrh, ktorý je zjavne neopodstatnený.

Za zjavne neopodstatnenú možno považovať sťažnosť vtedy, keď namietaným postupom orgánu štátu alebo jeho rozhodnutím nemohlo dôjsť k porušeniu toho základného práva alebo slobody, ktoré označil sťažovateľ, a to pre nedostatok vzájomnej príčinnej súvislosti medzi označeným postupom orgánu verejnej moci alebo jeho rozhodnutím a základným právom alebo slobodou, porušenie ktorých sa namietalo, prípadne z iných dôvodov. O zjavne neopodstatnenú sťažnosť ide preto vtedy, ak pri jej predbežnom prerokovaní ústavný súd nezistil možnosť porušenia označeného základného práva alebo slobody, reálnosť ktorej by mohol posúdiť po prijatí sťažnosti na ďalšie konanie

(napr. I. ÚS 140/03, IV. ÚS 166/04, IV. ÚS 136/05, II. ÚS 98/06, III. ÚS 198/07, IV. ÚS 27/2010).

Predmetom sťažnosti je namietané porušenie základného práva sťažovateľov na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru napadnutým postupom krajského súdu v konaní vedenom pod sp. zn. 23 Co 59/2013 a jeho uznesením č. k. 23 Co 59/2013-383 z 23. októbra 2013, ktorým krajský súd v odvolacom konaní potvrdil uznesenie okresného súdu č. k. 4 C 102/2001-354 z 19. októbra 2012 o prerušení konania „*až do právoplatného rozhodnutia vo veci určenia vlastníckeho práva vedené na Okresnom súde v Dunajskej Strede pod sp. zn. 10C 62/2011*“.

Podľa čl. 46 ods. 1 ústavy každý sa môže domáhať zákonom ustanoveným postupom svojho práva na nezávislom a nestrannom súde.

Podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru každý má právo na to, aby jeho záležitosť bola spravodlivo, verejne a v primeranej lehote prejednaná nezávislým a nestranným súdom zriadeným zákonom.

Ústavný súd vo vzťahu k čl. 46 ods. 1 ústavy a čl. 6 ods. 1 dohovoru už uviedol, že formuláciou uvedenou v čl. 46 ods. 1 ústavy ústavodarca v základnom právnom predpise Slovenskej republiky vyjadril zhodu zámerov vo sfére práva na súdnu ochranu s právnym režimom súdnej ochrany podľa dohovoru (II. ÚS 71/97). Z uvedeného dôvodu preto v obsahu týchto práv nemožno vidieť zásadnú odlišnosť (IV. ÚS 195/07).

Pri rozhodovaní orgánov verejnej moci (t. j. aj súdov) o právach a povinnostiach fyzických osôb a právnických osôb v konkrétnom právom upravenom procese je nevyhnutné akcentovať princípy demokratického právneho štátu formujúce každé konanie. Tieto princípy nachádzame v ústave v čl. 46 a nasl. ústavy (právo na súdnu a inú právnu ochranu), ako aj v čl. 6 ods. 1 dohovoru (právo na spravodlivý proces).

Článok 46 ods. 1 ústavy je primárnou ústavnou bázou pre zákonom upravené konanie súdov a iných orgánov Slovenskej republiky príslušných na poskytovanie právnej ochrany, a tým aj „bránou“ do ústavnej úpravy jednotlivých aspektov práva na súdnu a inú právnu

ochranu zakotvených v čl. 46 až čl. 50 ústavy (I. ÚS 117/05). Podľa stálej judikatúry ústavného súdu je účelom práva na súdnu ochranu (čl. 46 ods. 1 ústavy), ako aj práva na spravodlivý proces (čl. 6 ods. 1 dohovoru) zaručiť každému prístup k súdu, čomu zodpovedá povinnosť všeobecného súdu viazaného procesnoprávnymi a hmotnoprávnymi predpismi, dodržiavanie ktorých je garanciou práva na súdnu ochranu, vo veci konať a rozhodnúť (II. ÚS 88/01). Súd nemusí rozhodovať v súlade so skutkovým a právnym názorom účastníka konania, je však povinný na zákonom predpokladané a umožnené procesné úkony účastníka primeraným, zrozumiteľným a ústavne akceptovateľným spôsobom reagovať v súlade s platným procesným právom (porov. v tomto zmysle IV. ÚS 252/04, IV. ÚS 329/04, IV. ÚS 340/04, III. ÚS 32/07), najmä s ustanovením § 157 ods. 2 Občianskeho súdneho poriadku (ďalej len „OSP“), v ktorom sú upravené náležitosti odôvodnenia rozsudku.

Ústavný súd konštantne judikuje, že súčasťou obsahu základného práva na spravodlivé konanie podľa čl. 46 ods. 1 ústavy je aj právo účastníka konania na také odôvodnenie súdneho rozhodnutia, ktoré jasne a zrozumiteľne dáva odpovede na všetky právne a skutkovo relevantné otázky súvisiace s predmetom súdnej ochrany, t. j. s uplatnením nárokov a obranou proti takému uplatneniu. Všeobecný súd však nemusí dať odpoveď na všetky otázky nastolené účastníkom konania, ale len na tie, ktoré majú pre vec podstatný význam, prípadne dostatočne objasňujú skutkový a právny základ rozhodnutia bez toho, aby zachádzali do všetkých detailov sporu uvádzaných účastníkmi konania. Preto odôvodnenie rozhodnutia všeobecného súdu, ktoré stručne a jasne objasní skutkový a právny základ rozhodnutia, postačuje na záver o tom, že z tohto aspektu je plne realizované základné právo účastníka na spravodlivý proces (IV. ÚS 115/03, III. ÚS 209/04). Splnenie povinnosti odôvodniť rozhodnutie je preto vždy posudzované so zreteľom na konkrétny prípad (porovnaj napríklad *Georgidias v. Grécko* z 29. 5. 1997, Recueil III/1997).

Vzhľadom na charakter námietok sťažovateľov ústavný súd tiež zdôrazňuje svoju stabilnú judikatúru, podľa ktorej odôvodnenia rozhodnutí prvostupňového a odvolacieho súdu nemožno posudzovať izolovane (II. ÚS 78/05), pretože prvostupňové a odvolacie konanie z hľadiska predmetu konania tvoria jeden celok.

Na citovaný právny názor nadväzuje ustanovenie § 219 ods. 2 OSP, podľa ktorého ak sa odvolací súd v celom rozsahu stotožňuje s odôvodnením napadnutého rozhodnutia, môže sa v odôvodnení obmedziť len na skonštatovanie správnosti dôvodov napadnutého rozhodnutia, prípadne doplniť na zdôraznenie správnosti napadnutého rozhodnutia ďalšie dôvody.

Ústavný súd preto v prvom rade preskúmal rozsudok okresného súdu č. k. 4 C 102/2001-354, ktorým bolo uvedené konanie prerušené, a v tejto súvislosti považoval za potrebné stručne poukázať na relevantnú časť jeho odôvodnenia:

«(...) medzi účastníkmi konania je sporná platnosť nájomnej zmluvy, a je zrejmé, že v určitom období nájomná zmluva už vôbec neexistovala a nehnuteľnosť bola užívaná bez právneho dôvodu. Súčasne je sporné, kto, kedy nehnuteľnosť fakticky užíval, keď navrhovatelia požadujú od odporcov vydanie bezdôvodného obohatenia spoločne a nerozdielne.

Podaním dňa zo dňa 14.03.2011 vedené pod sp. zn. 10C 62/2011 sa domáha Slovenská republika, zastúpená Ministerstvom hospodárstva SR voči spoluvlastníkom [REDAKOVANÉ] a [REDAKOVANÉ] žalobou o určenie vlastníckeho práva(...)

(...) odporcovia prenajímali v súčasnosti bez právneho dôvodu majú užívať nehnuteľnosť dom č.s. [REDAKOVANÉ] zastavané plochy a nádvoría o výmere 466m² a parcelu č. [REDAKOVANÉ] záhradu o výmere 248m² vedené na [REDAKOVANÉ] registra C, kat. úz. [REDAKOVANÉ], teda nehnuteľnosť o spor, ktorého vlastníctva je vedené samostatné konanie.

(...) Rozhodnutie súdu môže mať často význam otázka, ktorá patrí do právomoci iného orgánu. Nevyklučuje sa, aby o tejto inej otázke rozhodoval súd (napríklad o otázke platnosti, či neplatnosti právneho úkonu). Pokiaľ nejde o prípad podľa § 135 ods. 1 O.s.p., vtedy o prípady, keď je súd viazaný rozhodnutím tohto iného orgánu. V ostatných prípadoch si môže v zásade takéto otázky posúdiť súd aj sám (podľa § 135 ods. O.s.p., Komentár ust. § 109 ods. písm. c/ O.s.p. druhé vydanie prvý diel, Štefček, Ficová a kolektív, vydavateľ Veková edícia komentované zákony čl. 398). Súd však musí v týchto prípadoch postupovať veľmi citlivo, pretože výsledok konania, v ktorom sa rieši otázka majúc za podstatný vplyv a význam pre rozhodnutie súdu, môže podstatne zmeniť rozhodnutie súdu vo veci samej.

Z dikcie ustanovenia § 135 ods. 2 in fine vyplýva, že v prípadoch, ak o takýchto otázkach vydá príslušný orgán rozhodnutie, súd z neho vychádza. Ak by teda k rozhodnutiu o podstatnej otázke majúcej vplyv na rozhodnutie súdu došlo neskôr, ako vo veci samej, môže to spôsobiť existenciu dôvodu na obnovu konania, podľa § 228 ods. 1. preto v týchto prípadoch bude zrejmé procesne ekonomickejšie na rozhodnutie príslušného orgánu, a konanie prerušiť. Obdobne zaujal stanovisko vo svojom komentári § 109 ods. 2 písm. a/ Občiansky súdny rád Komentáre, Drápal, Burež a kolektív, vydavateľ nakladateľstva CH BECK čl. 752 ods. 3, kde tiež výslovne hovorí o prerušení konania v zmysle § 109 ods. 2 písm. c/ ak prebieha iné konanie, alebo na konanie dal podnet súd k zahájeniu konania, v ktorom je riešená alebo má byť riešená otázka, ktorá môže mať význam pre jeho rozhodnutie, a ktorú by si inak mohol predbežne vyriešiť sám (§ 135 ods. 2) iné konanie môže prebiehať na súde, alebo u iného orgánu. Dôvod prerušenia konania súdom spočíva najmä v hospodárnosti konania. Súd poukazuje na odborný spor, kde tí istí navrhovatelia ■■■■■ a ■■■■■, žalovali iných nájomcov v konaní vedenom na tunajšom súde pod č. sp.zn. 4C 72/2005. Krajský súd Trnava vo svojom zrušujúcom uznesení zo dňa 19.6.2007, č.k. 10Co 409/2006-216 vyslovil právny názor v prípade zisťovaní aktívnej vecnej legitímácie navrhovateľov v konaní, kde žiadajú zaplatenie nájomného, prípadne vydanie bezdôvodného obohatenia, že vo veci bolo potrebné sa zaoberať otázkou vlastníckeho práva navrhovateľov k predmetnej nehnuteľnosti, keď I. stupňový súd konštatoval vo svojom rozhodnutí záväznosť údajov obsiahnutých v katastri nehnuteľností o vlastníctve navrhovateľov, ktorý záver mal platiť len dovtedy, pokiaľ nie je vlastnícke právo navrhovateľov spochybnené. Poukázal na vtedy prebiehajúce konanie na súde I. stupňa vedené pod sp.zn. 4C 204/96, kde Slovenská republika, zastúpená Okresnou prokuratúrou žalovala Žrebčinec, štátny podnik, Šamorín a spol., o vyslovenie neplatnosti prevodu majetku štátu, predmetom ktorého bola aj nehnuteľnosť užívaná odporcami. Konštatoval, že nepochybne otázka platnosti prevodu majetku štátu, teda vlastná otázka vlastníckeho práva navrhovateľov k predmetnej nehnuteľnosti je otázkou, ktorá má význam pre rozhodnutie súdu v prejednávanej veci. Javí sa byť preto vhodným, aby súd I. stupňa prerušil v súlade s ust. § 109 ods. 2 písm. c/ O.s.p. predmetné konanie, až do právoplatného skončenia konania vo veci samej, na súde I. stupňa, vtedy vedenej pod sp.zn. 4C 204/96.

Je mať za to, že v súčasnosti nastal obdobný prípad tým, že nový subjekt Slovenská republika, zastúpená Ministerstvom hospodárstva SR podala žalobu voči vlastníkom nehnuteľnosti, zapísaní v katastri na [REDAKOVANÉ] kat. úz. [REDAKOVANÉ] a [REDAKOVANÉ], kde je spochybnené vlastnícke právo a žiada určenie vlastníckeho práva v prospech štátu majúc za to, že jeho aktívna legitímácia je daná s poukazom na § 47 písm. c/ Zák.č. 92/1991 podľa ktorého majetok, ktorý nebol z akýchkoľvek dôvodov predmetom privatizácia je správe ministerstva. Potom skutočnosť, že zmluvy o prevode nehnuteľností zo dňa 23.11.1993 a 3.12.1993 sú absolútne neplatné. Nehnuteľnosti neboli predmetom privatizácie a podnik, ktorý mal mať k nehnuteľnostiam, ktoré boli predmetom prevodu právo hospodárenia už neexistuje a je vymazaný z obchodného registra, tieto nehnuteľnosti majú patriť do správy ministerstva.

Z uvedeného vyplýva, že v danom prípade predbežná otázka, ktorú by mal povinnosť súd riešiť v rámci konania o vydanie bezdôvodného obohatenia zisťovať aktívnu legitímáciu navrhovateľov v tomto konaní, už prebieha opäť spor, kde nový subjekt, zastupujúci Slovenskú republiku, uplatňuje nárok na určenie vlastníckeho práva k nehnuteľnosti, teda je spor o vlastníctvo, ktoré je zapísané v katastri nehnuteľnosti, keď v tomto konaní by sa museli vykonať všetky tie dôkazy, ktoré budú vykonané v konaní o určenie vlastníckeho práva, by takýto postup bol nehospodárny. Rovnako by mohlo dôjsť k duplicitnému rozhodnutiu vysloveniu rozdielného právneho názoru, predčasne, ako sa vyrieši predbežná otázka vlastníctva. V tejto konkrétnej veci 4C 102/2001 súd vykonal pomerne široké dokazovania potrebné na rozhodnutie vo veci samej. Ďalšie dokazovanie na preukázanie vlastníckeho práva navrhovateľov by bolo nehospodárne v danej situácii, keď je podaný návrh vo veci určenia vlastníckeho práva v marci 2011, v ktorej veci súd doposiaľ právoplatne nerozhodol. S poukazom na § 109 ods. 2 písm. c/ O.s.p. súd prerušil konanie z dôvodu hospodárnosti až do právoplatného rozhodnutia o vlastníctve navrhovateľov v konaní vedenom pod sp.zn. 10C 62/2011. Po právoplatnom rozhodnutí o tomto nároku súd bude pokračovať v konaní o vydaní bezdôvodného obohatenia, keď sa preukáže na úkor koho odporcovia sa mali bezdôvodne obohatiť v zmysle § 451 ods. 1 a 2 Obč. zákonníka.»

Podstatou sťažnosti je najmä námietka „odlišnej rozhodovacej činnosti Krajského súdu v Trnave“ a námietka nezohľadnenia „záväznosti právoplatného rozhodnutia

Krajského súdu v Trnave sp. zn. 24 Co/50/2008 zo dňa 8.10.2008, ktorým bolo meritórne rozhodnuté v konaní 4C/204/1996“, ktorými sa však všeobecné súdy dostatočne vysporiadali.

Z uznesenia krajského súdu č. k. 23 Co 59/2013-383 z 23. októbra 2013, ktorým bolo potvrdené citované uznesenie okresného súdu, vyplýva, že odvolací súd sa v celom rozsahu stotožnil so skutkovými a právnymi závermi prvostupňového súdu. Krajský súd v relevantnej časti odôvodnenia svojho rozhodnutia uviedol:

„(...) Krajský súd Trnava vo svojom zrušujúcom uznesení zo dňa 19.06.2007, č. k. 10Co/409/2006-216 vyslovil právny názor v prípade zisťovaní aktívnej vecnej legitímácie navrhovateľov v konaní, kde žiadajú zaplatenie nájomného, prípadne vydanie bezdôvodného obohatenia, že vo veci bolo potrebné sa zaoberať otázkou vlastníckeho práva navrhovateľov k predmetnej nehnuteľnosti, keď I. stupňový súd konštatoval vo svojom rozhodnutí záväznosť údajov obsiahnutých v katastri nehnuteľností o vlastníctve navrhovateľov, ktorý záver mal platiť len dovtedy, pokiaľ nie je vlastnícke právo navrhovateľov spochybnené. Poukázal na vtedy prebiehajúce konanie na súde I. stupňa vedené pod sp. zn. 4C/204/96, kde Slovenská republika, zastúpená Okresnou prokuratúrou žalovala Žrebčinec, štátny podnik, Šamorín o vyslovenie neplatnosti prevodu majetku štátu, predmetom ktorého bola aj nehnuteľnosť užívaná odporcami. Preto týmto argumentom správne zdôvodňoval súd prvého stupňa, ak posudzoval teoreticky aj praxou podložené správne názory na prerušenie konania. Keď pre rozhodnutie súdu môže mať často význam otázka, ktorá patrí do právomoci iného orgánu. Pokiaľ nejde o prípad podľa § 135 ods. 1 O.s.p., vtedy o prípady, keď je súd viazaný rozhodnutím tohto iného orgánu.

Správny bol názor súdu I. stupňa o prerušení konania v zmysle § 109 ods. 2 písm. c), ak prebieha iné konanie, alebo na konanie dal podnet súd k zahájeniu konania, v ktorom je riešená alebo má byť riešená otázka, ktorá môže mať význam pre jeho rozhodnutie, a ktorú by si inak mohol predbežne vyriešiť sám (§ 135 ods. 2), iné konanie môže prebiehať na súde, alebo u iného orgánu. Dôvod prerušenia konania súdom spočíva najmä v hospodárnosti konania. Súd aj poukázal na obdobný spor, kde [REDAKOVANÉ] a [REDAKOVANÉ] žalovali iných nájomcov v konaní vedenom na tunajšom súde pod č. sp. zn. 4C/72/2005. Krajský súd Trnava vo svojom zrušujúcom uznesení zo dňa 19.06.2007, č. k.

10Co/409/2006-216 vyslovil právny názor v prípade zisťovaní aktívnej vecnej legitímácie navrhovateľov v konaní, kde žiadajú zaplatenie nájomného, prípadne vydanie bezdôvodného obohatenia, že vo veci bolo potrebné sa zaoberať otázkou vlastníckeho práva navrhovateľov k predmetnej nehnuteľnosti, keď prvostupňový stupňový súd konštatoval vo svojom rozhodnutí záväznosť údajov obsiahnutých v katastri nehnuteľností o vlastníctve navrhovateľov, ktorý záver mal platiť len dovtedy, pokiaľ nie je vlastnícke právo navrhovateľov spochybnené. Poukázal správne na konanie na súde I. stupňa vedené pod sp. zn. 4C/204/96, kde Slovenská republika, zastúpená Okresnou prokuratúrou žalovala Žrebčinec, štátny podnik, Šamorín a spol., o vyslovenie neplatnosti prevodu majetku štátu, predmetom ktorého bola aj nehnuteľnosť užívaná odporcami. Otázka vlastníckeho práva navrhovateľov k predmetnej nehnuteľnosti je otázkou, ktorá má význam pre rozhodnutie súdu v prejednávanej veci. Javí sa byť preto vhodným, aby súd I. stupňa prerušil v súlade s ust. § 109 ods. 2 písm. c) O.s.p. predmetné konanie, až do právoplatného skončenia konania vo veci samej, na súde I. stupňa, vtedy vedenej pod sp. zn. 4C/204/96.

Preto aj správne uzavrel, že nastal obdobný prípad tým, že Slovenská republika, zastúpená Ministerstvom hospodárstva SR podala žalobu voči vlastníkom nehnuteľnosti, zapísaní v katastri na [REDAKOVANÉ] kat. úz. [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ] a [REDAKOVANÉ] o určenie vlastníckeho práva z dôvodu, že jeho aktívna legitímácia je daná s poukazom na § 47 písm. c) zákona č. 92/1991, podľa ktorého majetok, ktorý nebol z akýchkoľvek dôvodov predmetom privatizácie je v správe ministerstva, že zmluvy o prevode nehnuteľností zo dňa 23.11.1993 a 03.12.1993 sú absolútne neplatné, nehnuteľnosti neboli predmetom privatizácie a podnik, ktorý mal k nehnuteľnostiam, ktoré boli predmetom prevodu právo hospodárenia už neexistuje a je vymazaný z Obchodného registra, tieto nehnuteľnosti majú patriť do správy ministerstva.

Preto predbežná otázka, ktorú by mal súd riešiť v konaní o vydanie bezdôvodného obohatenia je zisťovať aktívnu legitímáciu navrhovateľov v tomto konaní. A keďže prebieha spor, kde subjekt, zastupujúci Slovenskú republiku, uplatňuje nárok na určenie vlastníckeho práva k nehnuteľnosti, spor o vlastníctvo, v konaní na plnenie by sa museli vykonať tie dôkazy, ktoré budú vykonané v konaní o určenie vlastníckeho práva, tak správne poukázal na to, že takýto postup bol nevhodný. Preto aj odvolací súd konštatuje, že I. stupňový súd s poukazom na § 109 ods. 2 písm. c) O.s.p. správne prerušil konanie z dôvodu

hospodárnosti až do právoplatného rozhodnutia o vlastníctve navrhovateľov v konaní vedenom pod sp. zn. 10C/62/2011.

V ostatom poukazuje odvolací súd na správne dôvody súdu I. stupňa v jeho rozhodnutí s poukazom na ust. § 219 ods. 2 O.s.p.

Vecne správne rozhodnutie preto odvolací súd potvrdil podľa ust. § 219 ods. 1 O.s.p. “

Ústavný súd s poukazom na obsah citovaného odôvodnenia uznesenia krajského súdu dospel k záveru, že argumentácia sťažovateľov vo vzťahu k ich námietke o nedostatočnom a nesprávnom odôvodnení napadnutého rozhodnutia neobstojí. Totiž už okresný súd a neskôr aj krajský súd dal odpoveď na všetky právne a skutkovo relevantné otázky súvisiace s predmetom súdnej ochrany. Odôvodnenie napadnutého rozsudku krajského súdu opierajúceho sa v podstatnej časti o odôvodnenie prvostupňového súdu preto spĺňa všetky požiadavky vyplývajúce zo základného práva na súdnu ochranu a práva na spravodlivý proces vo vzťahu k odôvodneniu súdneho rozhodnutia, pretože dostatočne objasňuje skutkový a právny základ rozhodnutia vo veci sťažovateľov.

Úloha ústavného súdu sa v konaní podľa čl. 127 ústavy obmedzuje predovšetkým na kontrolu zlučiteľnosti interpretácie a aplikácie zákonov všeobecnými súdmi (vrátane ich procesného postupu) s ústavou alebo medzinárodnou zmluvou o ľudských právach a základných slobodách (porov. I. ÚS 17/01, II. ÚS 137/08, III. ÚS 328/08, IV. ÚS 11/2010). Skutkové alebo právne závery všeobecného súdu sú predmetom kontroly zo strany ústavného súdu zásadne len v miere posúdenia, či tieto sú zjavne neodôvodnené alebo arbitrárne, a teda z ústavného hľadiska neospravedlňiteľné a neudržateľné, a zároveň majú za následok porušenie základného práva alebo slobody (porov. I. ÚS 12/05, II. ÚS 410/06, III. ÚS 119/03, IV. ÚS 238/07).

Keďže ústavný súd pri predbežnom prerokovaní sťažnosti nezistil v postupe a v skutkových a právnych záveroch napadnutého uznesenia krajského súdu nič ústavne nekonformné, čo by nasvedčovalo ich arbitrárnosti alebo ústavnej neakceptovateľnosti,

odmietol sťažnosť sťažovateľov podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde ako zjavne neopodstatnenú.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 18. februára 2016